

Божие СЛОВО

ГОДИНА XXXVI, БРОЙ 02 (305) • 2026 година

ISSN 08615519

цена 0,82 €

ИИСУС НАЗАРЯНИН, Цар юдейски

„А Пилат написа и надпис, който постави над Него на кръста. А написаното беше: Иисус Назарянин, Юдейски цар.“

(Ев. Йоан 19:19)

Над кръста на Иисус стоеше надпис. Кратък. Прост. Но изпълнен с вечна истина: „Иисус Назарянин, Цар Юдейски“. Това, което за едни беше подигравка, за други беше обвинение, а за нас днес е **изповед на вяра**.

1. Цар, Когото хората не разпознаха

Миналата неделя празнувахме Цветница (тържественото влизане на Господ в Йерусалим). Възгласите „Осанна“ показват, че тогава те Го разпознаха като Месия.

Възклицанието „Осанна“, което от гръцки е осанна (хо-сан-на) „о, спаси!“ идва от иврит и е съставено от **yasha** („да спаси“), **pa'** (**нау**) пр. добавя се най-вече към глаголи (в императив или бъдеще време) „**Спаси ни, молим Те!**“ или „**Дай спасение сега!**“)

Сега, обаче, нещата бяха различни.

- Армията Му никога не се появява. Вместо това го следват рибари, простолудие, бивши бирници и жени със съмнително минало.

- Рим е още по-силен и жесток

в Юдея. Обожествяват Императора и думата на римския префект (прокуратор) има силата на закон.

- Дори религиозните свещеници не Го признават и не Го почитат. Даже напротив – не могат да Го понасят.

С две думи объркване и разочарование. Хората очакваха силен цар – с армия, власт и слава. Иисус дойде смирено. Представи си, че чакаш важен гост – цар. Очакваш го в луксозна кола, с охрана и блясък.

Но той идва пеша, облечен просто. Минава покрай теб – и ти дори не го разпознаваш.

Точно това се случи с Иисус.

И днес хората често „пропускат“ Бога, защото Той не идва така,

както очакват. Не винаги чрез чудо, не винаги чрез сила, а често чрез тих глас, чрез съвест, чрез Словото.

„А Иисус, запитан от фарисеите кога ще дойде Божието царство, в отговор им каза: Божието царство не иде така, че да се забелязва (не идва в луксозна лимузина, нито в блестящ костюм Армани); нито ще рекат: Ето тук е! Или: Там е! (в Америка е или в Швейцария е) Защото, ето Божието царство е сред вас. **Божието царство е личност: Иисус**. Където е Той, там е Божието царство. Без Него нито ще го преживеем, нито ще го населим. Божието царство не идва така, че да се забелязва, то е вътре в нас.“

(Ев. Лука 17:20-21)

Проблемът не е, че Бог не се появява, а че ние търсим нещо различно!

2. Цар, Който царува чрез жертва

Кулминацията на неразбирането и отхвърлянето беше кръста. Кой като идва да царува избира смъртта? Или живее и царува или умира и край на царуването Му. Няма вариант да е мъртъв и да царува.

В този свят царете карат поданиците да се сражават и даже да умират за тях. Но Исус е различен **Той умира за хората.**

Конституцията на Божието царство е любовта, не силата.

Помисли за родител, който жертва съня си, времето си, силите си за детето си. Не от позицията на силата, а на любовта и жертвата. Или човек, който се отказва от нещо ценно, за да помогне на друг. Това е сянка на Христовата любов – но Неговата жертва е свършена. Исус изгражда Божието царство не чрез сила, а чрез любов и саможертва.

Не живот с цената на смърт, но чрез смърт, която дава живот!

3. Цар за всички хора

Макар че надписът на Пилат гласеше: „Исус Назарянин, Цар юдейски“, той съдържа много по-силно послание!

Надписът беше написан на всички официални азбуки в империята – латински, гръцки и иврит.

Както днес ние участваме в Европейския Съюз, който има 3 главни азбуки – латински, гръцки и български (кирилица) – извадете си една банкнота.

За всеки гражданин на ЕС, който може да чете, няма съмнение дали това са английски паунди, американски долари, руски рубли или Евро. На БГ лев, пишеше само на български, на американския долар

П-р Владимир и Борислава Владимирови

пише само на английски, на рублата – само на руски, но не и на Еврото. Тук всеки гражданин трябва да може да разпознава ценната за него парична единица.

Исус Христос е Господ не на един народ, а на всички народи под слънцето. Както слънцето не грее само за една държава, а за всички.

Няма значение откъде си, какъв си бил, какво си направил. Исус приема зависимият, отчаяният, успешният, но празен човек.

Неговото царство е отворено за всеки.

4. Надписът на кръста – личен въпрос

За едни този надпис беше шега. За други – заплаха. Но за нас е въпрос:

Този Цар – твой ли е?

Можеш да имаш знаме на държава в дома си – но това не значи, че си неин гражданин.

По същия начин:

- можеш да знаеш за Исус
- можеш да говориш за Него

• но въпросът е: **Живееш ли под Неговото управление?**

Някой казва: „Вярвам в Бог“ – но живее така, сякаш Той не съществува. Това е като да наричаш някого „цар“, но да не изпълняваш нито една негова заповед.

Истинската вяра личи в покорството, в изпълнението на Божията воля.

**„Исус Назарянин,
Цар Юдейски“**

- е написано от човек
- поставено на кръст
- не утвърдено от Бога

Този Цар:

- ♦ беше отхвърлен
- ♦ беше разпнат
- ♦ не възкръсна и царува

Представи си, че един ден ще застанеш пред Царя. Не като слушател. Не като наблюдател. А като човек, който трябва да отговори:

Какво направи с Моя Син?

Днес имаш възможност да избереш или да Го отхвърлиш като тълпата или да Го приемеш като Цар.

Кажи в сърцето си: „Господи Исусе, Ти си моят Цар.“ И нека това не бъде само изповед, а начин на живот. Амин.

П-р Владимир Владимиров

Мисионерско служение в Куба

Когато общуваме с Бог и се учим да слушаме гласа Му, най-добро, което можем да направим, е да се покоряваме.

Всяко покорство води към следващо покорство, както и всяко непокорство отваря врата за още непокорство. Когато се покоряваме на Бога, ние знаем, че независимо от обстоятелствата, това, което Той е казал, непременно ще се случи. Когато сме виждали грижата Му отново и отново, имаме увереност, че и този път Той ще се погрижи.

Вярата е увереност, че това, което очакваме, ще се случи – че невидимото ще стане видимо в реалността. Вярата е като магнит – тя привлича. Затова е важно какво очакваме, защото вярата привлича именно нашите очаквания.

През юни 2025 година Бог положи в сърцата ни желание да отидем в Куба и да помогнем на хора, които живеят в дълбока бедност и нищета. В началото не бяхме особено ентузиазирани, но през ноември Бог започна да ни говори по-конкретно. Тогава взехме решение да се покорим и да тръгнем. За да не отстъпим от това решение, закупихме скъпоструващите билети.

С времето Бог все по-силно утвърждаваше това желание в нас – да послужим на кубинския народ. През януари т.г. ситуацията в Куба започна рязко да се влошава. Венецуела спря подаването на петрол и страната остана без гориво. Започнаха чести спирания на електричеството, фабриките спряха, транспортът блокира, а туризмът практически стана невъзможен.

Приятели, които трябваше да пътуват с нас, се отказаха и върнаха билетите за полета си. Хора започнаха да ни звънят и да ни убеждават да не тръгваме. Но въпреки всичко,

желанието в нас да отидем става все по-силно. Авиокомпаниите започнаха да отменят полети, защото самолетите не можеха да зареждат гориво. Хотелите затваряха един след друг. Нашият полет беше променен веднъж, после втори път – но все още имаше възможност да заминем. Ние продължихме подготовката.

Куба се нуждае от основни неща – лекарства, храна, всичко.

Започнахме да събираме средства за медикаменти, хранителни продукти и подаръци за децата. Бог докосваше сърцата на много хора, които се включиха с желание и любов да помагат. Едно младо момиче започна закупуването на ученически принадлежности за децата в училище, които взехме в куфарите.

Свързахме се с фармацевтична компания, която реши да дари четири вида лекарства. Успяхме да съ-

берем голямо количество медикаменти, включително антибиотици.

Десет дни преди заминаването авиокомпанията отмени полета ни за връщане. Казаха ни, че спират да летят и последният полет ще бъде на 27 март. Нямахме избор. Трябваше спешно да сменим билетите, за да можем да отидем и да се върнем с последния възможен полет. Обажданията с предупреждения да не пътуваме продължаваха. Но ние избрахме да следваме Господа и Той ни съдействаше във всичко.

В понеделник спешно сменихме полета и трябваше да излетим в четвъртък. Нямахме визи. Нямахме документи за лекарствата. Дори не бяхме получили всички дарени медикаменти. Нужна беше митническа декларация за износ. Никой не искаше да се земе с това, процедурата изглеждаше невъзможна. Но точно в таки-

Подаръци!

Вкусни ябълки!

ва моменти не трябва да се водим от обстоятелствата, а да се доверим напълно на Бога. И тогава започнахме да виждаме чудеса. Още в понеделник вечер визите ни бяха готови. Появи се митнически агент, който ни съдейства и подготви цялата документация. Накрая той ни попита кои сме и защо правим всичко това и ние му споделихме Евангелието. Той слушаше с голям интерес и радост.

В сряда получихме лекарствата и всички документи бяха готови. Оставаше да опаковаме. Имаше огромно количество багаж и никаква идея как ще го съберем. Но Бог ни даде мъдрост, извадихме лекарствата от опаковките и ги подредихме плътно. Така успяхме да съберем всичко в 7 огромни и 3 малки куфара. На летището всичко мина необичайно леко. Митничарят прегледа документите, отвори само един куфар и ни пусна. Помоли ни да му донесем от Куба „син скорпион“. С който лекували рак и ни пожела лек път.

Но при чекинга се появи нов проблем. В последния момент били въведени нови правила и не допускаха пътници без хотелска резервация и такива, които пътуват за първи път. Казаха ни, че не могат да ни качат на самолета и тези рестрикции са ги получили за няколко дестинации в последния момент. Обадох се на жената, която ни очакваше в Куба. И точно тогава, по Божия промисъл, тя се намираше на летището в Хавана. Тя влязла в офиса на авиокомпанията,

чула нашите имена и потвърди, че отиваме при нея. И така ни пуснаха на борда. Чудесата продължаваха! Успяхме да качим целия багаж.

Заплатихме над 300 евро за свръх багаж и се отправихме към самолета. Пътуването мина добре. Когато пристигнахме, два от куфарите бяха опаковани с лента на която пишеше „Секюрити контрол“. Свалихме лентите и се отправихме на изхода. На изхода върнаха мен за допълнителна проверка, а паспортът ми беше при Валдемар. Останах сама без паспорт.

Стигнах до маса за проверка. Отвориха куфар с лекарства. Дадох им няколко опаковки и играчка. Те се зарадваха... и ме пуснаха. Така влязох в Куба без паспорт!

Куба е красива страна, има невероятна архитектура, прекрасен народ... и невиджана бедност. Интернет никакъв. „Когато правед-

ните са на власт, народът се радва; но когато нечестивият управлява, народът въздиша.“ (Притчи 29:2)

След като ни посрещнаха на летището, ни заведоха в дома на дякона, където ни предложиха кафе и пийнахме по едно. След това отидохме в апартамента, в който трябваше да отседнем. Там ни посрещна неописуема мръсотия, мястото, което уж очаква туристи. Мисля, че кубинците са в толкова тежка депресия, че дори нямат сили да почистят домовете си.

Сменихме мястото на живееене с друго, където беше поне чисто. Условията обаче отново бяха крайно тежки. Леглото, на което спяхме, представляваше метална конструкция, върху която бяха поставени дъски вместо подматрачна рамка, а върху тях картон. Матракът беше с изтърбушени пружини и през нощта се въртахме, опитвайки се да намерим място, което да „убива“ по-малко.

Още първия ден бяхме шокирани от магазините – празни рафтове или такива, заредени само с ориз, боб и бурканчета с чесън. Асортиментът беше около 20 продукта.

В един от магазините имаше ябълки и решихме да си купим няколко. Местните хора ни спряха и възкликнаха: „Ама вие ябълки ли си купувате? За вас ли? Тук децата никога в живота си не са яли ябълки...“ Бяхме шокирани. Успяхме да закупим за децата огромен кашон – 138 ябълки.

Имаше огромни опашки за яйца, защото се пускат рядко и ако ус-

пееш да си купиш, това е голямо събитие.

Всички хора бяха гладни. Заплатите на държавните служители варират между 8 и 12 долара, а пенсиите – от 3 до 5 долара. Една ябълка струва 1 доллар. Цените са изключително високи, стока почти няма, а хората нямат средства. Навсякъде гладни хора. И ние ги хранехме с любов през цялото време.

Успяхме да закупим хранителни пакети за най-нуждаещите се. Никога няма да забравя една жена, която посетихме. Когато видя пакета с продукти, извади захарта и възкликна:

„От доста време няхах захар.“

Кубинците живеят в тежка ситуация и трудни условия, образовани хора са, но в изключително унижение.

Преди да тръгнем за Куба, ние имахме Слово от Бог за страната и като пристигнахме, влязохме в Църквата и проповедникът говореше това Слово – „Фараон, пусни людете ми.“ Цялата проповед беше в тази посока, все едно ние я говорим. Ние няхахме право да проповядваме (не че го спазихме), понеже бяхме без религиозна виза.

Бог отвори врати и служихме на пасторите от Петдесатния съюз в Куба. След това имахме среща с президента на Петдесатния съюз, който е президент на Съюза за

Куба, Доминикана, Мексико и Коста Рика.

Имаме отворени врати за служения в тези страни, както и има възможност през месец октомври Президентът на Петдесатния съюз „Асамблея на Бога“ да гостува в България.

Всеки ден имахме служения сред децата. Всеки ден достигахме до различни групи и трябваше да приготвяме подаръци. Пакетите никога не свършиха, докато имаше нужда да даваме.

Там, в Куба, преживяхме чудото на преумножаването на храна, финанси, подаръци и пакети. Дори храната, която бяхме донесли за себе си като хляб, луканка, кашкавал и биренки, не свърши до последния ден. Направихме си дори сандвичи за път, които не успяхме да изядем и стигнаха по обратния път чак до България. Сухите супи, които бяхме взели, оставихме за децата. Бог умножаваше и умножаваше. Когато посещавахме различни групи с деца и младежи, винаги носехме пакети с подаръци. След като разбрахме, че никога не са яли ябълки, положихме усилия да ги зарадваме именно с ябълки. Радостта им беше невероятна още преди да бъдат измити, те ги изяждаха с най-голямо удоволствие.

В пакетите за лидерите, на които служихме, бяхме сложили шоколади, донесени от България, защото

там няма откъде да се купят. Ако можехте да видите с каква наслада ги хапваха бавно, парче по парче. Мисля, че никой от нас не е виждал нещо подобно.

Имахме по три служения на ден и успяхме да видим Куба отвътре.

За съжаление, страната може да се опише като рушаща се в продължение на десетилетия. Хората са образовани, но много тъжни и сякаш без изход. Когато говориш с тях, не те гледат в очите. Да намериш бензин е най-голямото чудо. За да можем да се предвижваме бяхме наели транспорт и плащахме от 100 до 300\$ на ден, понеже литър бензин струва 10\$, ако го намериш. Преживяхме и 20 часа без електричество. Наложихме да се къпем с малка тенджерка вода. И в това преживяхме Божията помощ и умножаване.

Лекарствата, които занесохме, предоставихме на действащи лекари, които бяха и пастори на църква. Жената беше опериращ офталмолог, а мъжът анестезиолог. Те плачеха, когато получаваха лекарствата, и казаха, че сме отговор на техните молитви.

В Куба почти няма лекарства. Ако се намерят, един блистер антибиотик струва 1 доллар, а за лечение са нужни около 10. Заплатата на опериращ офталмолог е около 12 долара. Ние занесохме повече от 1000 опаковки лекарства.

Софи (в бяло) със съпруга си Валдемар

В една църква с възрастни жени занесохме пакети със захар, спагети, ориз, сухо мляко, олио и сапун. Те се зарадваха много, но когато им дадохме кафе 3 в 1 и бонбони, радостта беше неопишуема. Молеха за още, като малки деца за втори бонбон. Усещането ни беше сякаш сме попаднали в дом за сираци, всички гладни, всички молят да им дадеш. Беше тежко да гледаме това.

Имахме възможност да нахраним бездомни на улицата и това съкруши сърцата ни. Освен храна, споделяхме и думи на живот, защото Божиите мисли са мисли за бъдеще и надежда.

Искаме да благодарим на всеки, който участва с молитва, с подаръци за децата и с финансова подкрепа. Тази мисия беше възможна единствено чрез обединението на много хора. Небето запечата всеки един момент.

Връщането също беше голямо

изпитание. Самолетът беше претъпкан, защото всички се прибираха към Европа. Бяхме на летището в 6:00 сутринта, но полетът се забави. Смениха часа три пъти и чак в 13:00 се качихме на борда. Чакахме дълго време, но не излитахме. В един момент стана много задушно, отвориха аварийните врати и ни помолиха да слезем от самолета.

Не знаехме какво се случва и започнахме да се молим. Докато чакахме реда си да слезем, продължавахме да се молим. Когато дойде нашият ред, хората започнаха да се връщат обратно в самолета и не след дълго излетяхме.

Пътувахме до Мексико, за да заредим самолета. Разбира се,

връзката ни за София също се промени. След 40 часа пътуване се завърнахме от мисията в Куба.

Продължаваме да се молим за Куба за свобода, за възможност хората да избират как да се хранят, какво да обличат и как да живеят.

След завръщането ни се срещнахме със служителите на Кубинското посолство, разказахме им ситуацията в Куба, след това Евангелието и те със сълзи на очи приеха Господа.

Споделиха ни, че искат да изпратят контейнер за Куба с помощ, в която желаем да участваме.

Бог има добър план за Куба!

Софи Пранц

Добрите и лошите приятели

В Библията има много примери за приятелства. Някои от тях са за добри приятели, други са за такива приятели, които са с теб докато имат изгода (Притча за блудния син). Ето нещо, което Библията ни казва за приятелството:

"Не завързвай приятелство с ядовит човек, и не ходи с гневлив човек. Да не би да научиш пътищата му и да приготвиш примка за душата си. Не бъди от тия, които дават ръка, от тия, които стават поръчители на дългове. Ако нямаш с какво да платиш, защо да вземат постелката ти изпод тебе?" (Притчи 22:24-27)

Тук Словото ни предупреждава да внимаваме с какъв приятел общуваме. Ако усеждаме човека срещу себе си като добър, тогава искаме да се сближим с него, да му споделим, да чуем неговите съвети.

Но дали разбираме винаги кога и с кого да тръгваме да се сближаваме? Особено в тийнейджърския период човек е много емоционален, има нужда от голямо внимание. Склонен е да се доверява и да се сближава с грешни хора.

Но слава Богу и за това Библията има решение! Ние сме малко наивни в тази възраст. **Като в Притчата за блудния син.**

Единият син, като взе своята част от наследството, отиде и я изхарчи с грешните хора, които се наричаха негови приятели, докато имаше пари. Веднага щом ги изгуби, те какво направиха? Махнаха се, изчезнаха по-бързо и от човек, който тича за рейса. И точно в момента, когато той имаше най-голяма нужда от истински приятели той остана абсолютно сам.

"Който иска да бъде приятел със света, става враг на Бога. Или мислите, че без нужда казва Писанието, че Бог и до завист

Симеон със съпругата си
Йоанна-Кристина

ревнува за Духа, Който е сложил да живее в Нас? Но Той дава една по-голяма благодат, затова казва: Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат."

(Посл. Яков 4:4-6)

Този човек беше приятел на света, но това му изигра лоша шега. Хора, не казвам да нямате приятели извън Църквата. Даже обратното, аз имам много приятели, които не са в Църква. Въпросът е да не се оставяте те да ви завлекат в света, да участвате в техните лоши дела, а вие да ги дърпате към Църквата.

Да не се сближавате чак толкова с тях, защото каквито и да ви изглеждат, те винаги могат да ви предадат. С други думи, внимавайте на кого отдавате времето си, енергията си, емоциите си и т.н.

А сега да поговорим за **добър пример за приятелство**. Едно добро приятелство, което още не е записано в Библията, но може и да го запишат. Това е приятелството в нашето Младежко. Колкото и караници, спорове, сърдечности и т.н. да има,

ние, пак си се обичаме и пак сме близки и задружни. Правим си хубави пътувания и спомени заедно. Но има и няколко добри приятелства, записани в Библията.

Често се разказва за искреното приятелство между цар Давид и синът на цар Саул – Йонатан.

Затова аз няма да говоря за тях, а за Исус и неговия любим ученик Йоан, който стана свидетел на Неговото преображение. *"Исус взема Петра, Яков и брат му Йоан и ги завежда на една висока планина насаме. И преобрази се пред тях; лицето Му светна като слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината. И ето, явиха им се Мойсей, и Илия, които се разговаряха с Него."*

Единствен от апостолите Йоан доживя до дълбока старост. Като беше заточеник на остров Патмос, му бе дадено **"Откровение"** – последната книга в Библията.

Знаете ли, че на Исус толкова Му стана мъчно за един друг негов приятел, че Той се просълзи. Кой беше той? Точно така, познахте – Лазар.

Исус знаеше, че има риск за живота Му, но отиде и искаше лично да го възкреси. Не можеше ли да го възкреси от разстояние, да не бие път до гроба и да рискува живота Си? Можеше, но се пише, че Исус обичаше Мария, сестра й и Лазара. Именно затова искаше лично да отиде, да ги види, да ги прегърне, да ги види възкресен. Това е истинско приятелство!

Затова горещо ви препоръчвам да бъдете приятели с Исус. Така че внимавайте с кого "движете" и каква част от живота си споделяте. Не забравяйте: най-добър приятел да ви е Исус!

Симеон Владимиров

ПРАЗНИКЪТ ЦВЕТНИЦА

Още три километра и щяха да бъдат в Ерусалим! Градът лежеше отвъд последната гора от смокинови дървета, в края на Маслиновия хълм. Иисус и приятелите Му си почиваха встрани от пътя, притихнали под обедното слънце - всеки със собствените си мисли. Иисус говореше тихо на двама от учениците до Него:

– Идете в селото, което е на среща – и Той посочи къщите, недалеч от пътя. – Там ще намерите завързано магаренце – никой още не го е яздил. Отвържете го и ми го докарайте. А ако някой ви попита: „Защо го отвързвате?“, просто кажете: то е потребно на Господа.”

Учениците така и сториха. Намериха къща с две магарета – магаренце и магарица. Завързани за халка на стената, те стояха кротко на слънцето и размахваха опашки.

А когато собственикът излезе и попита: „Защо отвързвате магаренцето?“, те отвърнаха: „То е потребно на Господа.” И поведоха магаренцето назад по пътя. Простряха дрехи върху крехкия гръб на магаренцето, за да направят седло, и Иисус внимателно го яхна, като го държеше нежно, но здраво за шията. След това малката група потегли към Ерусалим.

В това време на пътя се събираше огромна тълпа. Известието, че идва Иисус, Който върна обратно Лазар към живот, беше обходило бързо града. А като видяха Иисус да язди към Ерусалим, мнозина си спомниха старото пророчество: избрания от Господа Цар ще дойде не в блясък, яздещ на кон, а смирен – на магаре.

Някой извика за поздрав, след това още един. Скоро всички гръм-

ко приветстваха своя Цар. Начупиха ниските клони от палмовите дървета, размахваха ги като знамена и направиха килим от листа по пътя. Някои дори простираха дрехите си – един разноцветен килим, достоен за кралска процесия.

От върха на хълма Ерусалим лежеше пред тях като географска карта и те започнаха да се спускат надолу, към града. Магаренцето внимателно стъпваше и избираше пътя си напред. Всички започнаха да пеят и да плясат с ръце от възторг.

– Благословен е Царят – викаха те, – Който иде в името Господне!

Мир на небето и слава във висините!

Децата пееха и танцуваха пред Него, хората викаха и пляскаха с ръце, палмовите клонки се развяваха и плющяха.

Само фарисеите наблюдаваха с мрачни лица от ъглите на улицата. Не им се нравеше славата на Иисус и един, който вече не можеше да се сдържа, изкрещя:

– Учителю, обуздай Твоите ученици!

Но Иисус отвърна:

– Казвам ви, че ако тези млъкнат, камъните по пътя ще завикат.

И така те стигнаха до Ерусалим. Като видя града, който обичаше и където скоро щеше да умре, Иисус заплака. Нощта Той прекара във Витания, в дома на Марта и Мария.

На следващата сутрин се завърна в Ерусалим и отиде в храма да поучава. А като влезе там, изпъди продавачите и купувачите, прекатури масите на сарафите и сергиите им (както при едно друго Негово посещение).

– Писано е – каза им Той, – домът Ми е дом за молитва, а вие го направихте разбойнически вертеп.

И поучаваше всеки ден в храма, а хората Го слушаха и се облягаха на Неговите думи.

„Идете в селото, което е отсреща; и веднага ще намерите вързана ослица и осле; отвържете ги и ми ги докарайте. И ако някой ви каже нещо, отговорете: На Господа трябва и веднага ще ги изпрати.

А това стана, за да се сбъдне изреченото от пророка, който казва:

– Кажете на Сионовата дъщеря: Ето, твоят Цар иде при тебе, кротък и възседнал на осел и на осле, рожба на ослица.”

(Ев. Матей 21:2, 4)

Христос воскресе!

“А когато се мина събота-та, Мария Магдалина, Мария Якововата майка и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата идват на гроба много рано, когато изгря слънцето.

И думаша помежду си: Кой ще ни отвали камъка от гробната врата? – защото беше твърде голям. А като повдигнаха очи, видяха, че камъкът бе отвален.

И като влязоха в гроба, видяха, че един юноша седеше отдясно, облечен в бяла одежда; и много се зачудиха.

А той им казва: **Недейте се учудва; вие търсите Иисуса Назарянина, разпнатия. Той възкръсна; няма Го тука; ето мястото, гдето Го положиха.** Но идете, кажете на учениците Му и на Петра, че отива преди вас в Галилея; там ще Го видите, както ви каза.

И като възкръсна рано, в първия ден на седмицата, Иисус се яви първо на Мария Магдалина, от която бе изгонил седем бяса. Тя отиде и извести на тия, които бяха Го придружавали и които Го жалееха и плачеха.

Но те, като чува, че бил жив и че тя го видяла, не повярваха. Подир това се яви в друг образ на двама от тях, когато вървяха, отивайки в село.

И те отидоха и известиха на

Божий гроб в Йерусалим е посещаван от хиляди християни от цял свят.

В Ев. Матей, гл. 27 четем:

„И когато се свечери, дойде един богаташ от Ариматея на име Йосиф, който също беше ученик на Иисус. Той дойде при Пилат и поиска тялото на Иисус. Тогава Пилат заповяда да му се даде. Йосиф, като взе тялото, обви го с чиста плащеница и го положи в своя нов гроб, който беше изсякъл в скалата; и като привали голям камък на гробната врата, си отиде.

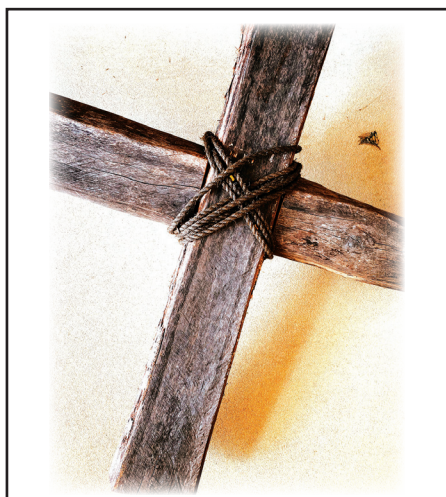
другите; но нито на тях повярваха.

После се яви на самите единнадесет ученика, когато бяха на трапезата, и смъмра ги за неверието и за жестокосърдечиято им, дето не повярваха на тия, които Го бяха видели възкръснал.

И рече им **Великото поръчение: “Даде Ми се всяка власт на**

небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи и кръствайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал!

И ето – Аз съм с вас, през всичките дни до свършека на века! Амин!”

Божият Син казва: “Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден.

Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.

И знамения ще придружават повярвалите в Мене!

И тъй, след като им говори, Господ Иисус се възнесе на небето, и седна отдясно на Бога.”

ГРАЖДАНИН или ПОДАНИК на Божието Царство

Христос говори на учениците за Божието царство може би повече от всяка друга тема. И това не е учудващо. Той дойде на тази земя да установи това Царство. Само в десета глава на Евангелието от Марк, най-краткото от четирите евангелия, Христос споменава на учениците си 5 пъти "Божието царство,"

(Ев. Марка 10: 14, 15, 23-25)

Темата за Божието царство е неизчерпаема, както и мъдростта в Словото. Има стихове, които след като съм ги чел безброй пъти, понякога прочитам отново и намирам нещо ново, което Бог иска да ми каже. Затова и не си представям, че мога да говоря за Божието царство, като авторитет, още повече че не съм и израснал във вярващо семейство.

Всички повярвахме заедно, след като навърших пълнолетие. Но има един въпрос, който донякъде от професионална гледна точка, донякъде от размисъл за ролята ми, като Божие дете, все по-често намирам, че се нуждае от ясен отговор.

И настоящите размисли са насочени не само към другите, но в голяма степен и към мен в опит да си отговоря точно на това: гражданин или поданик на Божието царство искам да бъда?

"Гражданино Робеспьер! Гражданино Робеспьер!.. По време на Френската революция, обръщението "гражданино,, (citoyen) започва да се използва вместо дотогавашните Мосю

(Monsieur) и Мадам (Madame), използвани за милорд и милейди по време на монархическа Франция. И докато Мосю и Мадам са запазени за хората от аристокрацията, обикновеният човек във Франция е бил поданик на краля. С идването на революцията и появяването на Френската република, всеки се превръщал в гражданин.

В днешно време за нас, такива обръщения ни се виждат идентични, не така е било за обикновения французин в края на 18 век. Изведнъж, всеки е гражданин на Франция, вече няма поданици и аристокрация. Дотогава се приема, че поданик е лице, което има преди всичко задължения.

От друга страна, в Декларацията за права на човека и гражданина, която е в основата на Философията на революционерите, още в първата точка е посочено, че хората се раждат и остават свободни и равни по права. И оттук искам да започнем нашите размисли.

1. ПРАВА ИЛИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ ИСКАМЕ ДА ИМАМЕ?

В съвременността е модерно да си говорим за права. Всеки има право на нещо. Любимото ми е, масовата еуфория да обвиняваме хората за щяло и за нещяло, че дискриминират някого. Не трябва да забравяме обаче, откъде сме тръгнали.

"В началото човекът имаше всякакви

права и едно задължение — да не яде от дървото за познаване на доброто и злото.."

(Битие 2:16-17)

И поради слабостта на човека и изкушението, се извърши първородния грях. Хората започнаха да вършат все повече зли, а не добри дела. Ето защо Бог създаде Закона. (Римляни 3:20). Апостол Павел пише: **"Опознах греха не иначе, а чрез Закона, защото не бих разбрал и какво е пожелание, ако законът не казваше: Не пожелавай.."**

(Посл. Римляни 7:7)

Тези 613 правила в Петокнижието, написано от Мойсей, са това, което трябва да се спазва, за да имаме спокоен живот на земята.

И така човекът заживя като поданик.

Всички знаем, обаче, че Законът е неизпълним. Даже фарисеите, които запаметяваха всяка Божия повеля наизуст, знаеха че са грешни и не бяха готови да изпълнят наказанието срещу прелюбодейката (Ев. Йоан 8:3-10). Законът не води до съвършенство (Еврей 7:19), а само до осъзнаване колко грешна е нашата природа.

"С идването на Христос всичко се променя. Иисус дойде да изпълни Закона.."

(Ев. Матей 5:17), за да не трябва ние да го изпълним. И като понесе греховете ни на кръста, Христос изкупи душите ни за вечно спасение, за да можем да станем членове на Божието царство.

Това членство освобождава ли ни от всякакви задължения? Не, а и не трябва. При въз-

несението на Иисус, когато Той беше на пла-
нината с Петър, Яков и Йоан, в Евангелието от
Матей е записано, че *Христос "се преобрази
пред тях - лицето Му засия като слънце, а
грехите Му станаха бели като светлина.*

*И ето явиха им се Мойсей и Илия, които
разговаряха с Него. Тогава Петър се обърна
към Иисус и рече: Господи, добре е да бъдем
тука. Ако искаш, да направим три сеника -
един за Тебе, за Мойсей един и един за Илия.*

*Докато Той още говореше, светъл облак
ги засени. И от облака се чу глас, който каз-
ваше: Този е Моят възлюбен Син, у Когото е
Моего благоволение. Него слушайте!,,*
(Ев. Матей 17:2-5)

В тази част от Словото, впечатление прави,
че Бог дава приоритет на Христос, пред Закона
(Мойсей) и Пророците (Илия).

Това е още по-видно от отговора на Исус,
след като го попитаха коя е най- голямата
заповед: *"Възлюби Господа, твоя Бог, с цяло-
то си сърце и с цялата си душа, и с целия си
разум: тази е първа и най-голяма заповед. А
втора, подобна на нея, е: Възлюби ближния си
като себе си; на тези две заповеди се крепят
целият Закон и Пророците,,*
(Ев. Матей 22:37-40)

Спазваме ли тези две заповеди обаче, ние
ще спазваме и другите заповеди на Бог. Нещо
повече, ако истински обичаме Господа, ние ще
се стараем да ги изпълняваме.

2. ЗАЩО СПАЗВАМЕ ЗАКОНА?

Тук идва вторият важен въпрос, който ис-
кам да се зададем: Защо спазваме Закона?
Отговорът на този въпрос зависи от суверенът,
който имаме. Суверенът, това е носителят на
върховната, независима власт в една държава.

Властта или произтича от монарха при цар-
ствата, или от народа, при републиките. Най-
лесният начин да се разбере, дали една държа-
ва е република или монархия е да се види от
чие име се издават присъдите.

Ако съдят постановява, че една присъда е

"от името на народа,, ние сме изправени пред
република, или присъдата е "в името на краля,,
— монархия.

Революционерите вярвали, че веднъж като
всички са граждани, те ще бъдат длъжни пред
Закона, защото всеки е участвал в писането
му, било изрично в Парламента, или чрез избо-
ра на членове на Народното събрание. Подани-
ците спазват Закона, защото така е постановил
техния суверен.

Даже в ранния Израил, царската заповед
не можеше да бъде над Божия закон — *"А ко-
гато седне на царския престол, нека направи
в една книга препис на този Закон, от кни-
гата, която е пред левитските свещеници.*

*Преписът да се намира при него; и да про-
чита от него през всички дни на живота си,
за да се научи да се бои от Господа, своя Бог,
да пази всички думи на този Закон и тези на-
редби и да ги изпълнява; за да не се нагине
сърцето му над братята му и да не се откло-
нява от заповедта надясно или наляво; за да
остане много години на царството си, той
и синовете му в Израил.,,*
(Второзаконие 17:18-20)

Царят трябваше да изпълнява Закона, а не
да пише нов закон. Толкова безспорен е зако-
на, че той не можеше и да се отклонява от него.
По същият начин и нашето "да,, следва да бъде
да, а нашето "не,, — не (Ев. Яков 5:12).

Готови ли сме като Божии избраници да
спазваме правила, писани от грешни хора? Са-
мият Робеспьер, който е може би най-видният
деец на Френската революция, намира своя
финал осъден и отстранен по същия начин, по
който той е направил това с краля.

Аз бих искал да спазвам правилата на
единственият безгрешен. Христос отиде на
кръста без един грях. Дори Пилат не намери
прегрешение у Иисус (Ев. Йоан 18:38), но Той
все пак отиде на кръста. Как да не спазвам за-
ръките му, като знам, че у Него нямаше и намек
за провинение?

3. ПРИЗВАН ИЛИ ИЗБРАН?

Друга важна разлика между републиката и
монархията е в това, кой и защо става водач.
Свикнали сме да избираме, кой да ни ръково-
ди. Избираме президент, народни представи-
тели, кметове, общински съветници и прочие.
Приемаме, че ние винаги ще имаме правото да
избираме.

Доста често обаче, следва разочарова-
нието от избора ни — "Нали този политик каза,
че ще направи това, но не го изпълни. Повече
няма да гласувам за него,,. Предпочитаме да
го махнем от поста на следващите избори, от-
колкото да го държим отговорен за още един
мандат, докато изпълни обещанията. Моля, не
приемайте това за каквато и да е форма на
агитация. Точно обратното, искам да покажа,
че в една или друга степен ние не държим от-
говорни лицата, които сме избрали да ни уп-
равляват.

При монархията е различно, като вместо
да се избира, едно лице е призвано да уп-
равлява. И това призвание идва не по заслуги,
а по произход. Във Великобритания, ако някой

член на кралското семейство извърши нещо
нередно, той често бива лишен от всичките
права и привилегии, идващи от произхода му.
Не само прегрешилият се лишава от тях, но и
наследниците му.

Същото виждаме и в историята на цар
Саул. Той загуби трона си, от което последва
и избирането на друг цар, от друго племе —
Давид. Синовете на Саул никога на владееха
върху целия Израил, защото баща им реши да
не спази Божията повеля, и така не изпълни
призванието си.

В този смисъл, **призванието е по-скоро
задължение, отколкото право.** Ако разгледа-
ме цялото Петокижие, което е Закона, който
евреите са спазвали, само на едно място виж-
даме, че се споменава възможността Божия
народ да си избере цар.

Във Второзаконие 17:14-20 са посочени
правилата за избор на цар. Впечатление прави,
че няма нито едно право на монарха, а само
забрани и задължения. И много от тези задъл-
жения не бяха спазвани: да не си взема много
жени (Соломон), да не трупат твърде много сре-
бро и злато (цар Аса) и много други.

Ние сме наследници на Бога и сънаследни-
ци с Христос (Римляни 8:17). Като наследници
в Царството, ние също имаме призвание.

Ние сме призвани да бъдем сол и светли-
на (Ев. Матей 5:13), да бъдем винаги готови да
споделим за надеждата, която имаме (1 Петро-
во 3:15), но преди всичко да обичаме Господа
с цялото си сърце и с цялата си душа, и с целия
си разум, както и да обичаме ближния си като
себе си.

Въпросът е: Готови ли сме да го изпълним,
готови ли сме да бъдем поданици, или предпо-
читаме да бъдем граждани?

Благой Гинев

ОТЧЕ НАШ

*Отче наш, Който си на не-
бесата, да се свети Твоего име;*

*Да дойде Твоего царство;
да бъде Твоята воля, както на
небето, така и на земята;*

*Дай ни днес ежедневния
хляб;*

*И прости ни дълговете,
както и ние прощаваме на на-
шите длъжници; И не ни въвеж-
дай в изкушение, но избави ни
от лукавия; защото царството
е Твое, и силата и славата, до
вековете. Амин.*

(Ев. Матей 6:9-13)

МОЛИТВА ЗА СПАСЕНИЕ НА ДУШАТА

*Господи Иисусе,
покайвам се за
всичките си грехове.*

Моля Те, прости ми!

*Приемам Те за мой личен
Господ и Спасител.*

*Благославяй ме, защитавай ме,
направлявай ме в живота
чрез Святия Дух!*

*Благодаря Ти!
Амин!*

Райска ябълка (божествен огън)

Произхожда от Китай и Япония. Нормализира кръвното по естествен път без лекарства.

Високото съдържание на желязо, калий и магнезий е препоръчително при анемия и проблеми със сърдечно-съдовата система.

Влияе отлично и върху заболявания на щитовидната жлеза, тъй като са богати на йод.

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ...

Една поговорка гласи: „Една ябълка на ден държи лекаря далеч от вас“. Ябълката е сред храните с най-висока концентрация на антиоксидантни съединения. Тя е сладък, годен за консумация плод, произведен от дивата ябълка (*M. domestica*). Видът произлиза от Западна Азия, където все още могат да се открият диворастящите предшественици. Ябълките са сред първите дървета, които са били култивирани от хората, а разнообразието от сортове достига до 7500 типа.

Още от времето на древен Вавилон има писмени данни, че ябълките са използвани като лечебно растение. За да запазите хранителните качества на ябълката максимално високи, яжте я с кората, тъй като в нея има най-много фла-

воноиди, витамин С и пектин. Ако имате здрави зъби, консумирайте я цяла, а не нарязана на парчета, защото след като ножът мине през нея, количеството витамин С рязко намалява, а повърхността ѝ става кафява поради окисляване.

Има 15 причини да ядем ябълки всеки ден. Ето някои от тях:

Ябълките контролират телото; правят зъбите по-бели и здрави; помагат против камъни в жлъчката; при хемороиди; правят детоксикация на черния дроб; по-силна имунна система; за по-здравосъщо сърце; намаляват холестерола; помагат при остеопороза.

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2026 година

Божия църква „Дом на радост“

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8, ул. Гоце Делчев 112
вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.

В Баня,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
неделя 9:30 ч.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Баня
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева

Банкова сметка в BGN:
Банка ДСК
IBAN: BG63STSA93000020198139
BIC: STSABGSF

Предпечатна подготовка
TEMTO ЕООД, www.temto.eu

Вестник Божието Слово

във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106

Цена: 4,92 €
за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>